

Høringssvar fra Nørrebro Lokaludvalg vedr. høring af klimastrategi 2035

Energi

Der er mange gode elementer i strategien på de traditionelle områder inden for energi, f.eks. at kommunen vil:

- Erstatte fossile brændsler som spidslast i K/V-enheder med VE
- Sænke temperaturen i fjernvarmen
- Gøre bygasnettet klimaneutralt
- Opsætte Co2-fangst på et brændingsanlæg.

De konkrete målsætninger bør dog strammes op. Der lægges op til reduktion i brug af biomasse, men målene – reduktion med 1/3 i 2035 og "op imod halvdelen" i 2050 (strategien s. 18) virker for uambitiøse. Men bør kræve, at fx Amagerværket Bio4 overgår til spidslast/reservekapacitet senest fra 2040. Derfor følger det også, at Co2-fangsten bør opsættes på affaldsforbrændingen.

Det nævnes, at reduktionen i afbrænding skal opnås via decentral, elbaseret varmeproduktion (varmepumper og elkedler). Men det skal desuden ske ved sænkning af fremløbstemperatur for fjernvarmen, både i de store transmissionsledninger (CTR og VEKS), og vha. store varmelagre – heraf kan nogle ligge inden for kommunegrænsen, f.eks. ved nyanlæg af boldbaner og parker.

Solenergi

Solceller er i dag den billigste energi og kan være med til at holde boligudgifterne for københavnernes nede, samt øge forsyningssikkerheden og forbedre naboskabet til de kommuner, som ellers skal huse Københavns solenergi. København har en ambition om at dække 3% af elforbruget fra solceller (endda eksklusive forbrug til

9. april 2025

Sagsnr.
2025-0115973

Dokumentnr.
2025-0115973-1

Sagsbehandler
Andreas Juhl-Rhode

Sekretariatet for Nørrebro
Lokaludvalg

Nørrebrogade 208
2200 København N

EAN nummer
5798009800466

elbiler), hvilket umiddelbart er meget lavt ift. hvad der vil være fornuftigt i det københavnske energimix. Se handlingsplanen s. 14.

København er bredt kendt i branchen som den sværeste solcellekommune i Danmark. Der er helt særlige regler i København, som ikke gælder andre steder. Fx er der lavet æstetik-regler om, at solcellerne ikke må kunne ses på vejvendte tagflader, selv om de sidder oppe på 6. sal, hvor ingen ser dem. Det er uklart for Lokaludvalget, hvem der har lavet disse særregler og hvornår.

I stedet for at satse på at nå det (lave) ambitionsniveau med de efterhånden pæne og billige matsorte solpaneler, så satser København tilsyneladende på de dyrere og mere besværlige bygningsintegrerede solceller. I kommunikationsmaterialer fra København om solceller virker det som om, at man kun ønsker rødfarvede solceller, som også er en dyr specialvare, der er mindre effektiv.

Mange borgere dropper forståeligt nok at sætte solceller op, når de møder reglerne, og med den nuværende indsats og tilgang kommer København ikke til at nå nuværende målsætning. Nye regler for energifællesskaber (tarif), for refusion af afgifter til elbiler, samt lavere priser for batterier, gør, at der kommer nye attraktive muligheder i de kommende år. København bør ændre sin tilgang til solceller, og som udgangspunkt give tilladelser til alle, kræve solceller ved alle tagrenoveringer og ved alle nye lokalplaner.

I Energistrategien s. 28 står der, at man arbejder på at sætte solceller på kommunale tage, men der mangler en målsætning.

Trafik

Udledningerne fra vejtransport har med den teknologiske udvikling en god chance for at komme i mål. Det vigtigste er, at man sender nogle klare signaler til borgerne om at der skal elektrificeres, sådan at omstillingen sker i god tid og bliver så omkostningseffektiv som muligt.

For vejtransporten bør man sætte nogle mål allerede i år 2030, så det følger Borgerrepræsentationens ønske om fossilfri by i 2030. Ligeledes bør man sætte 2030-mål for andelen af cyklister, delebiler og kollektiv transport.

Anlægsarbejder og byggeri

Målsætningerne for kommunens egne anlæg og byggerier er svære at gennemskue og utilstrækkelige. Dette er temmelig bekymrende, da København sammen med sine majoritetsejede selskaber – fx Metroselskabet, CTR, By & Havn og Høfor – er Danmarks suverænt største bygherre og dermed også med længder største CO₂-udleder i landet.

Udledningerne fra byggeri er delt op mellem indkøbspolitikken (for kommunen selv) og de kapitale investeringer i de forbrugsbaserede udledninger (for selskaberne). Der er dermed ikke en samlet og tydelig indsats for at reducere udledningerne for kommunens byggeri og anlæg.

Det virker til, at styringen af selskaberne er indirekte og sker med, 'samarbejder'. På side 14: "...Endelig vil kommunen samarbejde med forsyningsselskaber og byens store bygherrer om at nedbringe udledningerne fra anlæg og byggeri i byen."

Lignende formuleringer ses i Klimahandlingsplanen:

- Side 4: "Kommunen som selskabsejer - Københavns Kommune er ejer og medejer af en række forsynings- og trafikselskaber, som er afgørende i den grønne omstilling. Ved at arbejde aktivt som ejer og samarbejdspartner til selskaberne, kan Københavns Kommune være med til at sætte en strategisk retning for, at selskaberne bliver ved med at arbejde på en stabil og grøn energiforsyning og grønne mobilitetsvalg til københavnernes. Som selskabsejer er virkningskæden fra kommunal side længere, og kommunen har en mere indirekte indflydelse på selskabernes prioriteter end i egen virksomhed. Omvendt kan kommunen ved at arbejde gennem og sammen med selskaberne opnå et langt større CO₂-reduktionspotentiale for omstillingen i byen."
- Side 47: "3.9 Samarbejde om mindre betonforbrug i anlæg"
- Side 120: "Kommunale selskaber, som er ansvarlige for at tilvejebringe nødvendige forsyninger til borgerne (vand, varme og energi), skal gennem Københavns Kommunes deltagelse ansøres til at tilgodese klimavenlige løsninger og tilvalg i deres virke, hvor det er økonomisk ansvarligt."

Her er det også 'samarbejde' og 'ansporing,' der skal sikre reduktioner i udledningerne, og det virker som om man mener, at man kun har indirekte indflydelse på selskaberne, hvilket er tvivlsomt. København har som ejer af selskaberne direkte indflydelse på udledningerne og er ansvarlig for at disse reduceres. Kommunen kan og bør bruge sine grønne ejerstrategier til at reducere udledningerne (ligesom man fx tilsvarende gør med socialt kædeansvar og løndumping).

København har, med sine 3-4 selskaber i top-10 over de største danske udledere, et meget stort potentiale for klimahandling ved at nedbringe udledningerne i sine anlægsprojekter. København kan, sammen med sine selskaber, flytte hele markedet og dermed også hjælpe byggesektoren, som efterspørger ansvarlige bygherrer.

Fordi København er en så dominerende udleder, så må man også sige, at klimastrategien bliver en fiasko, hvis man ikke stiller klare målsætninger og krav til sit eget og sine selskabers byggeri. Det er derfor afgørende, at udledninger fra byggeri får sit eget punkt og gøres

tydelige i planen, og at det skrives ind, at København vil bruge sit ejerskab til at reducere Co2-udledningen.

Koordinering

Klimahandleplanen s. 15 og Energistrategien s. 28 Det er fornuftigt, at der nedsættes fora, hvor forsyninger og byudviklere taler sammen for at optimere infrastrukturen.

Der har været sager, hvor fx By & Havn - som er helt afhængige af forsyning af sine områder - har vist manglende forståelse for, at disse forsyninger fysisk skal være placeret i områderne. Der skal fx være plads til transformere i nye byudviklingsområder og til landstrøm (s. 14), som er meget forsinket i København, fordi det har været uklart, hvem der gjorde hvad. København er som følge af dette bagud.

Sagen om planlagt udledning af spildevand til Øresund skyldtes også, at By & Havn byggede et stort hus lige oven på HOFORs hovedledning til spildevand, hvorfor denne måtte flyttes. Lynetteholm skal nu udvikles lige ved siden af hovedstadens største rensningsanlæg og oven i de største udledningssystemer, som derfor skal flyttes.

Fordi det er omkostningsfrit for By & Havn at bede forsyningerne om at forsvinde, så kan der ske en overinvestering i at flytte rundt på tingene. Der overvælttes nogle omkostninger på borgerne, som betaler gennem tarif og vandtakster. Omkostningerne bæres af de nuværende københavnere, som på den måde kommer til at betale for kommercielle byudviklingsaktiviteter for fremtidens københavnere. Og det sker med meget store udledninger af Co2 til anlægsaktiviteterne.

Lokaludvalget mener, at disse omkostninger til københavnere og Co2-udledninger bør indgå i byudviklingsselskabernes budgetter og synliggøres for politikerne.

Lokal klimahandling

Med hensyn til målet om, at København og københavnernes globale aftryk skal reduceres med 50%, så virker det meget usikkert, hvordan man vil opnå dette. Det vil kræve en betydelig investering i lokal klimadannelse og -handling. I Klimahandlingsplanen er det beskrevet i punkt 8.8 på side 101.

Lokaludvalget er enige i beskrivelsen af det væsentlige potentiale i lokaludvalg og miljøpunkters arbejde med lokal klimahandling. Det er vigtigt der er et folkeligt engagement og mulighed for at deltage decentralt, som ligger ud over de centrale kommunale indsatser med at planlægge trafik og omlægge energisystemerne mm. Særligt ift. de globale udledninger fra forbrug.

Der er stort pres på puljemidlerne i vores bydel, og derfor er det centralt, at der følger nye midler med til at løse klimaopgaven.

Københavns Kommune kan vælge at målrette nye midler til klimaindsatsen ved fx at give dem som tillæg til den lokale miljøopgave. Det er også en mulighed at sende nogle af forvaltningens medarbejdere ud i bydelene, så de kan arbejde lokalt og bygge netværk.

Venlig hilsen

Mogens Petersen
Forperson for Nørrebro Lokaludvalg